

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a JUDr. Josefa Baxy v právní věci navrhovatele: **O. S.**, zastoupeného Mgr. Ing. Vítězslavem Paděrou, advokátem se sídlem Bulharská 588/1, Praha 10, proti odpůrci: **město Špindlerův Mlýn**, se sídlem úřadu Špindlerův Mlýn 173, zastoupenému Mgr. Vojtěchem Metelkou, advokátem se sídlem Martinská 608/8, Plzeň, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy – změny č. 1 Územního plánu Špindlerův Mlýn schválené usnesením Zastupitelstva města Špindlerův Mlýn dne 11. 4. 2016, v řízení o kasační stížnosti navrhovatele proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 14. 10. 2016, č. j. 30 A 45/2016 – 82,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Navrhovatel **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odpůrci **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Navrhovatel je vlastníkem pozemku p. č. X v k. ú. Š. M. (dotčený pozemek). Změnou č. 1 ÚP byl dotčený pozemek navrhovatele zahrnut do funkční plochy *OS.4 – občanská vybavenost sportovního charakteru, lyžařské sjezdové tratě bez možnosti doprovodných staveb.* Proti Změně č. 1 brojil navrhovatel návrhem podaným ke Krajskému soudu v Hradci Králové.

[2] Podle krajského soudu bylo z obsahu návrhu zřejmé, že se jedná o návrh na zrušení části opatření obecné povahy (ačkoliv tak navrhovatel výslovně neuvádí). Dovodil rovněž, že v řízení podle § 101d odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního („s. ř. s.“) není soud vázán podobou návrhového petitu, a soud proto má event. povinnost zrušit některé části napadeného opatření obecné povahy, pokud pro to shledá některý ze zákonných důvodů.

[3] Co se týče návrhových bodů týkajících se rozhodnutí o námitkách, soud není oprávněn v rámci přezkumu opatření obecné povahy nebo jeho částí zrušit toliko rozhodnutí o námitkách, neboť to sice je součástí územního plánu, ale netvoří jeho výrokovou část.

[4] Navrhovatel nesouhlasil se zařazením dotčeného pozemku do zastavitelného území do funkční plochy OS.4. Krajský soud však nebyl oprávněn v přezkoumávané věci posuzovat správnost či racionalitu zařazení navrhovatelem zmiňované nemovitosti do jednotlivých funkčních ploch. Stanovení funkčního využití území a jeho rozvoje při splnění všech cílů a zásad územního plánování je totiž činností, do které v souladu s ustálenou judikaturou správní soudy mohou zasahovat minimálně.

[5] Změnu územního plánu přijal pravomocný a kompetentní orgán a postupoval přitom zákonem předepsaným způsobem. Závěry o funkčním zařazení nemovitostí byly v územním plánu rovněž řádně odůvodněny. Totéž platí pro rozhodnutí zastupitelstva odpůrce o námitkách navrhovatele (coby součást tohoto odůvodnění dle § 172 odst. 5 správního řádu). Vypořádání se s námitkami navrhovatele v rozhodnutí zastupitelstva odpůrce (coby součást odůvodnění 1. Změny OOP) považoval krajský soud s odkazem na judikaturu za dostatečné a plně přezkoumatelné.

[6] Krajský soud vyslovil významné pochybnosti o zákonnosti a správnosti dvou osvědčení vydaných Městským úřadem Špindlerův Mlýn podle § 142 odst. 1 správního řádu dne 22. 1. 2014, Č. j.: DOK/Vyst/Jeb/1839/2013 a Č. j.: DOK/Vyst/Jeb/1836/2013. V nich daný správní orgán mj. konstatoval, že dané územní rozhodnutí v části, která se vztahuje ke stavbám na dotčeném pozemku, pozbylo platnosti, protože vlastník pozemků stavebnímu úřadu sdělil upuštění od zbytku záměru, ke kterému se dané územní rozhodnutí vztahuje.

[7] Odpůrce nepochybil, když při argumentaci k zařazení daného pozemku do funkční plochy OS.4 přihlédl k existenci daného územního rozhodnutí z roku 2005, které navrhovatele bezpochyby zavazuje. Odůvodnění tohoto svého postupu opřel odpůrce rovněž o vyhodnocení vlivů Změny č. 1 ÚP na životní prostředí a SEA, na konkrétní pasáže v podrobnostech odkázal.

[8] Nedůvodná je i námitka, že zařazením dotčených pozemků do funkční plochy OS.4, došlo proti § 3 odst. 2 písm. a), § 4 odst. 1, § 5 odst. 2 a § 20 odst. 1, 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „prováděcí vyhláška“). Tvrzení navrhovatele, že by stavba malého lyžařského vleku a snowtubingu byla v příkrém rozporu s požadavky a kritérii vymezenými ve vyhlášce, je diskutabilní. Zařazením dotčeného pozemku do funkční plochy nedochází

k tomu, že by odpůrce navrhovatele do stavby těchto zařízení „tlačil“, jak se navrhovatel domnívá. Odpůrce pouze respektoval existenci a platnost daného územního rozhodnutí, o čemž byl navrhovatel náležitě poučen.

[9] Závěrem soud podotkl, že si zcela jistě lze představit odůvodnění ještě podrobnější, nicméně jako takové neodporuje judikatorním požadavkům kladeným Nejvyšším správním soudem a Ústavním soudem.

[10] Nad rámec soud upozornil na závěry o incidenčním přezkumu opatření obecné povahy vyslovené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2016, č. j. 5 As 194/2014 - 36.

[11] Vzhledem k výše uvedenému soud návrh na zrušení části opatření obecné povahy podle § 101d odst. 2 s. ř. s. jako nedůvodný zamítl.

II. Kasační stížnost a vyjádření k ní

[12] Navrhovatel (dále jen „stěžovatel“) napadl rozhodnutí krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[13] Stěžovatel rekapituloval skutkový stav a dosavadní průběh řízení. Navrhovatel vznesl před krajským soudem celkem čtyři návrhové body, jimž se krajský soud nevěnoval v celém rozsahu, příp. je přezkoumal pouze z části, a zatížil tak rozsudek nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů. Rozsudek se nezabýval jednotlivými body samostatně a trpí tak jistou nepřehledností a nepřezkoumatelností. Je poměrně složité v něm hledat otázky, které stěžovatel v návrhu předestřel. Nezabýval se vůbec proporcionalitou přijatého záměru, nepřiměřeností újmy stěžovatele a neprokázáním veřejného zájmu.

[14] Krajský soud považuje za dostatečné a přezkoumatelné rozhodnutí, ve kterém se odpůrce odvolává na povinnost respektovat územní rozhodnutí vydané odborem výstavby Městského úřadu Špindlerův Mlýn dne 4. 7. 2005, pod č. j.: Výst.R1668/2005. Navrhovatele totiž bez opory v platném právu doslova nutí k tomu, aby na svých pozemcích umístil dosud nerealizované stavby povolené územním rozhodnutím vydaným odborem výstavby Městského úřadu Špindlerův Mlýn dne 4. 7. 2005, pod č. j.: Výst.R1668/2005 (dále také jen „územní rozhodnutí z roku 2005“), ačkoliv toto z části realizované územní rozhodnutí ve vztahu k dosud nerealizovaným stavbám pozbylo platnosti. Stěžovatel přitom před krajským soudem uvedl důvody, pro které toto z části realizované územní rozhodnutí ve vztahu k dosud nerealizovaným stavbám pozbylo platnosti. Těmito důvody se však krajský soud v odůvodnění rozsudku blíže nezabývá, pouze tvrdí, že je toto územní rozhodnutí stále platné a pro stěžovatele právně závazné, aniž by ale tento závěr řádně a přezkoumatelným způsobem odůvodnil. V této souvislosti neobstojí ani zmínka soudu o významných pochybnosti týkajících se zákonnosti a správnosti dvou osvědčení vydaných Městským úřadem Špindlerův Mlýn dne 22. 1. 2014, Č. j.: DOK/Vyst/Jeb/1839/2013 a Č. j.: DOK/Vyst/Jeb/1836/2013.

[15] Stěžovatel v návrhu uplatnil námitku, že lokalita Zm17/1 byla Změnou č. 1 ÚP do funkční plochy OS.4 zařazena v rozporu s požadavky stanovenými v § 3 odst. 2 písm. a), § 4 odst. 1, § 5 odst. 2 a § 20 odst. 1, 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů. Krajský soud v rámci vypořádání tohoto návrhového bodu v odůvodnění rozsudku uvádí pouze to, že „*za této situace není shora uvedené tvrzení důvodné*", aniž by bylo zřejmé jakou situaci má na mysli. Dále podle soudu není důvodné tvrzení navrhovatele, že by stavba *malého* lyžařského vleku a snowtubingu byla v příkrém rozporu s požadavky a kritérii vymezenými ve shora citovaných ustanoveních prováděcí vyhlášky. Z rozsudku není zřejmé, jakou situaci měl při tom krajský soud na mysli, a jedná se o nepřezkoumatelné vypořádání ze strany soudu

[16] Krajský soud nepřezkoumal žalovanou Změnu č. 1 ÚP jako celek, nýbrž pouze z hlediska toho, zda uplatněné námitky způsobují nezákonnost jeho výrokové části. Evidentně nepřihlédl k tomu, že nezákonnost výrokové části může způsobit nezákonnost či nesprávnost zbývajících částí Změny č. 1 ÚP, tj. její odůvodnění o rozhodnutí o námitkách. Rozhodnutí o námitkách (podaných navrhovatelem dne 18. 8. 2015 proti návrhu Změny č. 1 ÚP) neobsahuje důvody, na základě kterých by bylo možné dospět k výroku. V daném případě nebylo řádně, správně a přezkoumatelným způsobem rozhodnuto o námitkách uplatněných navrhovatelem.

[17] Je zákonnou povinností soudu na základě návrhu přezkoumat zákonnost opatření obecné povahy jako celku a soud jistě rovněž oprávněn pro rozpor s právními předpisy na základě návrhu zrušit pouze rozhodnutí o námitkách (byť toto rozhodnutí nebylo předmětem samostatné správní žaloby podle § 65 s. ř. s.). Nepodání správní žaloby proti rozhodnutí o námitkách stěžovatele jistě nemůže zbavit soud povinnosti namítanou nezákonnost rozhodnutí o námitkách stěžovatele proti návrhu opatření obecného povahy i tak přezkoumat a podle situace takové rozhodnutí zrušit, byť netvoří výrokovou část Změny č. 1 ÚP.

[18] Podle navrhovatele je zařazení dotčeného pozemku do funkční plochy *OS.4*, Změnou č. 1 ÚP, nepřiměřené a ze strany odpůrce nedostatečně odůvodněné. Stěžovateli nejsou jasné konkrétní důvody, pro které byl zbaven možnosti výstavby rodinného domu na dotčeném pozemku. Odpůrce měl zdůvodnit mj. to, v čem spatřuje veřejný zájem a jakým způsobem ospravedlňuje zásah do stěžovatelových práv. Vypořádání námitek je svou povahou univerzální a vesměs se opakující. Stěžovatel nesouhlasí závěry krajského soudu, který se s takto nedostatečným odůvodněním spokojil.

[19] Krajský soud rovněž opomenul námitku, že zmíněným územním rozhodnutím z roku 2005 jsou dotčeny i pozemky parc. č. X a X v k. ú. Š. M., na kterých byla tímto rozhodnutím povolena stavba dětského lyžařského vleku (*baby vlek dl. 30 m),* jejímuž provedení v rozporu se zákonem ale brání skutečnost, že se jedná o pozemky dle platného územního plánu ve funkční ploše *ZS.2 – zeleň sídelní specifická – nezastavitelné zahrady*, ve které stavbu dětského vleku umístit nelze.

[20] Jak závěry SEA, tak stanovisko nadřízeného správního orgánu a stanovisko Správy KRNAP neobsahuje ani jediný údaj potvrzující existenci či prokázání veřejného či jiného uznatelného zájmu na tom, aby byl dotčený pozemek zařazen do funkční plochy *OS.4*.

Obsahuje pouze souhlas s navrhovaným zařazením dotčeného do této nové funkční plochy. Všechny tyto skutečnosti stěžovatel předestřel v návrhu, krajský soud se však k těmto skutečnostem v odůvodnění napadeného rozsudku vůbec nepřihlíží a své závěry k tomu neodůvodňuje.

[21] Odpůrce se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s krajským soudem. Napadený rozsudek podle něj není nepřezkoumatelný, krajský soud se se všemi návrhovými body náležitě vypořádal.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[22] Kasační stížnost je přípustná. Nejvyšší správní soud přezkoumal rozsudek krajského soudu v mezích uplatněných důvodů a vad, ke kterým je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[23] Kasační stížnost není důvodná.

[24] Nejvyšší správní soud předesílá, že důvody kasační stížnosti musí směřovat proti rozhodnutí krajského soudu, neboť podstatou řízení o kasační stížnosti je přezkum soudního rozhodnutí (§ 102 s. ř. s.). Řízení o kasační stížnosti není pokračováním řízení o žalobě, ale je samostatným řízením o mimořádném opravném prostředku za procesní situace, kdy řízení před krajským soudem již bylo pravomocně skončeno. Nejvyšší správní soud přezkoumává především rozhodnutí a postup krajského soudu, stěžovatel je proto povinen uvést konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí krajského soudu (srov. např. bod 140 rozsudku ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012 – 351, nebo bod 21 rozsudku ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 34/2012 – 64).

[25] Část kasační stížnosti pouze rekapituluje dosavadní skutkový stav a kopíruje návrhové body. Ve zbylé části stěžovatel namítá nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, příp. napadeného opatření obecné povahy. S ohledem na výše uvedené (bod 30) byly jen v tomto rozsahu námitky stěžovatele vypořádány.

[26] Stěžovatel v kasační stížnosti namítal nedostatečné či chybějící vypořádání se s argumentací předestřenou v návrhu. Dále uvedl, že napadený rozsudek je podle jeho názoru nesrozumitelný.

[27] K otázce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí se opakovaně vyjadřuje judikatura jak Ústavního, tak i Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 12. 12. 2012, č. j. 9 As 89/2011 – 32, a tam citovaná rozhodnutí). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí může nastat z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. To prakticky znamená např. situaci, kdy by se krajský soud nevypořádal vůbec či alespoň dostatečně s uplatněnými žalobními body, neprovedl by navržené důkazy a ani by řádně nevyložil, proč tak neučinil (tzv. opomenutý důkaz), z rozhodnutí by nebyly seznatelné jeho nosné důvody anebo by tyto důvody neměly oporu v provedeném skutkovém zjištění. Povinností soudu je stranám sporu ozřejmit, jakými úvahami byl při svém rozhodování

veden a k jakým závěrům na ně navazujícím dospěl. Tyto úvahy pak musí mít odraz v odůvodnění rozhodnutí, neboť jen prostřednictvím odůvodnění rozhodnutí lze dovodit, z jakého skutkového stavu soud vycházel, jak jej v daných souvislostech uvážil, jaké právní předpisy aplikoval a k jakému konečnému rozhodnutí tímto způsobem dospěl.

[28] Nejvyšší správní soud nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu neshledal.

[29] Podle stěžovatele se v obecné rovině napadený rozsudek nezabýval jednotlivými body samostatně, ač tak učinit měl, a zatížil tím své rozhodnutí vadou nesrozumitelnosti. Krajský soud ovšem nepochybil, jestliže zvolil jinou strukturu argumentace, než jakou předestřel stěžovatel ve svém návrhu. V rámci věcného vypořádání se krajský soud zaměřil na vysvětlení klíčových důvodů, ze kterých právní názor stěžovatele nemohl obstát (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2009 č. j. 9 Afs 70/2008 - 130). Úkolem soudu je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19). Podle kasačního soudu je napadený rozsudek zcela srozumitelný a tato námitka tudíž není důvodná.

[30] Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit stěžovateli v tom, že se krajský soud nezabýval jeho námitkou nepřiměřenosti zařazení lokality Zm17/1 do funkční plochy OS.4, případně že se nezabýval nepřiměřeností újmy stěžovateli tím způsobené, ani že k přijetí tohoto opatření nebyl dán veřejný zájem. Krajský soud tuto námitku v úvodu rekapituloval parafrázováním na straně 2 (první odstavec) napadeného rozsudku. Úvahy krajského soudu týkající se důvodnosti uvedené stěžovatelovy námitky se nacházejí od strany 13 (pátý odstavec) až po stranu 15 (druhý odstavec) napadeného rozsudku. V této části krajský soud obsáhle citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 2/2007 – 73, a rovněž odkázal na právní názory vyslovené v rozsudcích ze dne 18. 7. 2006, č. j. 1 Ao 1/2006 – 74, a ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 Aos 3/2016 – 36. Na jejich základě krajský soud uzavřel, že *„nebyl oprávněn v přezkoumávané věci posuzovat správnost či racionalitu zařazení navrhovatelem zmiňovaných nemovitostí do jednotlivých funkčních ploch. Stejně tak mu nepřísluší posuzovat návrh na zařazení těchto nemovitostí do funkčních ploch, který učinil navrhovatel v průběhu přípravy a tvorby napadeného územního plánu součástí svých námitek i součástí návrhu na přezkum opatření obecné povahy. Zařazení pozemků a staveb do jednotlivých funkčních ploch je tak plně v pravomoci orgánu místní samosprávy, tedy odpůrce. Z žádného ustanovení stavebního zákona pak nevyplývá, že by jednotlivým vlastníkům pozemků a staveb v území dotčeném připravovaným územním plánem vznikl nárok, aby jejich nemovitosti byly zařazeny do funkčních ploch dle jejich požadavků, přání či představ, které by jim nejvíce konvenovaly.“* Z uvedeného je zřejmé, že se krajský soud uvedenou stěžovatelovou námitkou ve skutečnosti zabýval. Kasační soud považuje dané vypořádání za dostatečné a plně přezkoumatelné.

[31] Stěžovatel dále namítá, že krajský soud v napadeném rozsudku nevysvětlil, proč považuje územní rozhodnutí o umístění stavby ze dne 4. 7. 2005, č. j.: Výst. R1668/2005 za platné a závazné. I z tohoto důvodu považuje stěžovatel napadený rozsudek za nepřezkoumatelný.

[32] Nejvyšší správní soud však této námitce nepřisvědčil. Krajský soud totiž osvětlil důvody svého názoru ohledně platnosti a závaznosti územního rozhodnutí, konkrétně na straně 18 napadeného rozsudku. Podle krajského soudu totiž „[a]*ni navrhovatel nezpochybňuje, že realizace záměru vymezeného tímto územním rozhodnutím již byla zahájena (byl postaven bytový dům Dalibor), aplikace ustanovení § 93 odst. 5 stavebního zákona, které se dovolává odpůrce, je tedy na místě. Nelze přehlédnout, že územní rozhodnutí obecně, jakož i výrok územního rozhodnutí o umístění stavby ze dne 4. 7. 2005, č. j.: Výst.R1668/2005, tvoří jeden celek. Pokud navrhovatel doložil k návrhu dvě osvědčení vydaná Městským úřadem Špindlerův Mlýn dle § 142 odst. 1 správního řádu dne 22. 1. 2014, Č. j.: DOK/Vyst/Jeb/1839/2013 a Č. j.: DOK/Vyst/Jeb/1836/2013, v nichž daný správní orgán konstatoval, že dané územní rozhodnutí v části, která se vztahuje ke stavbě lyžařského vleku a snowtubingu na pozemcích p. č. X, X a X (vlastník Ing. R. K.), a v části, která se vztahuje ke stavbám na pozemku p. č. X (vlastník navrhovatel), pozbylo platnosti, protože vlastník pozemků stavebnímu úřadu sdělil, že od zbytku záměru, ke kterému se dané územní rozhodnutí vztahuje, upouští, pak o s ohledem na shora uvedené si krajský soud dovoluje vyslovit významné pochybnosti o jejich zákonnosti a správnosti. Ostatně k podobným úvahám dospěl i Krajský úřad Královéhradeckého kraje, který sice daná osvědčení nezrušil, jak uváděl odpůrce ve svém vyjádření k návrhu, ale svůj negativní názor na jejich zákonnost ve svém rozhodnutí ze dne 15. 4. 2014, č.j. 3422/UP/2014/Sv (týkajícím se jiné právní věci Ing. R. K. v této lokalitě; viz soudní spis ve věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 30 A 44/2016), jasně vyjádřil. Pokud tedy odpůrce při argumentaci a zařazení daného pozemku do funkční plochy OS.4 přihlédl k existenci daného územního rozhodnutí z roku 2005, navrhovatele bezpochyby zavazujícího (srovnej ustanovení § 73 odst. 2 správního řádu ve spojení ustanovením § 192 stavebního zákona), nepochybil.*“

[33] Z výše uvedeného je zřejmé, na základě jakých úvah dospěl krajský soud k závěru, že odpůrce nepochybil, když lokalitu Zm17/1 zařadil do funkční plochy OS.4. Odpůrce tak učinil mj. i z důvodu, že se k této lokalitě váže dosud platné územní rozhodnutí o umístění stavby (resp. staveb). Jakkoliv je stěžovatel přesvědčen, že územní rozhodnutí z roku 2005 pozbylo platnosti, podle § 93 odst. 5 stavebního zákona „Územní rozhodnutí pozbývá platnosti též dnem, kdy stavební úřad obdržel sdělení žadatele, že upustil od záměru, ke kterému se rozhodnutí vztahuje; *to neplatí, byla-li realizace záměru již zahájena.*“ Na tuto skutečnost byl stěžovatel v napadeném rozsudku upozorněn a kasační soud se s tímto závěrem plně ztotožňuje.

[34] Podle stěžovatele se krajský soud nedostatečně vypořádal s jeho námitkou, že lokalita Zm17/1 byla změnou územního plánu zařazena do plochy OS.4 v rozporu s i § 3 odst. 2 písm. a), § 4 odst. 1, § 5 odst. 2 a § 20 odst. 1, 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Soud podle něj neosvětlil důvody, pro které tuto námitku považoval za nedůvodnou.

[35] Krajský soud v napadeného rozsudku konstatoval: „[z]*a této situace není důvodné ani tvrzení navrhovatele, že k zařazení předmětného pozemku do funkční plochy OS.4 – občanská vybavenost sportovního charakteru, lyžařské sjezdové tratě bez možnosti doprovodných staveb, došlo v rozporu požadavky stanovenými v § 3 odst. 2 písm. a), § 4 odst. 1, § 5 odst. 2 a § 20 odst. 1, 3 prováděcí vyhlášky. Předně jsou velmi diskutabilní tvrzení navrhovatele, že by stavba malého lyžařského vleku a snowtubingu byla v příkrém rozporu*

s požadavky a kritérii vymezenými ve shora citovaných ustanoveních prováděcí vyhlášky. Zařazením předmětného pozemku do dané funkční plochy ale především nedochází k tomu, že by odpůrce navrhovatele do stavby těchto zařízení „tlačil". Odpůrce pouze respektoval existenci a platnost daného územního rozhodnutí. V odůvodnění rozhodnutí o námitce vznesené po veřejném projednání návrhu v souvislosti s tím odpůrce navrhovatele poučil, že je na něm, jak daný stavební závěr upraví za použití § 94 a § 118 stavebního zákona." Krajský soud tímto reagoval na konkretizaci zmíněné námitky stěžovatele, v níž spojoval zařazení předmětné lokality do funkční plochy OS.4 právě s umístěním staveb lyžařského vleku a snowtubingu. Toto vypořádání považuje kasační soud (s ohledem na obecnost formulace návrhového bodu) za dostačující.

[36] Stěžovatel dále namítal, že je-li zákonnou povinností krajského soudu přezkoumat na základě návrhu zákonnost opatření obecné povahy jako celku, potom je soud jistě oprávněn pro rozpor s právními předpisy zrušit předcházející rozhodnutí o námitkách (byť toto rozhodnutí nebylo jindy předmětem samostatné správní žaloby). Nepodání správní žaloby, která by směřovala proti rozhodnutí o námitkách stěžovatele, podle stěžovatele jako takové nemůže zbavit soud povinnosti přezkoumat toto rozhodnutí v rámci návrhu na zrušení opatření obecné povahy.

[37] V obecné rovině lze tomuto tvrzení stěžovatele přisvědčit. Předmětná námitka však v nyní projednávané věci není příléhavá. Krajský soud totiž neodmítl přezkoumat příslušnou část odůvodnění změny územního plánu, která inkorporuje rozhodnutí o námitkách stěžovatele. Toliko konstatoval, že není oprávněn rušit odůvodnění opatření obecné povahy, nýbrž pouze jeho výrok, případně část výroku. Přezkum samotného odůvodnění změny územního plánu, zejména pak v části týkající se rozhodnutí odpůrce o námitkách stěžovatele, krajský soud v rámci stěžovatelem uplatněných návrhových bodů provedl, přičemž své související úvahy vyjádřil na str. 17 napadeného rozsudku.

[38] Podle stěžovatele krajský soud nedostatečně odůvodnil své závěry ohledně nezbytné míry odůvodnění rozhodnutí o námitkách vznesených v procesu pořizování změny územního plánu. Stěžovatel v tomto směru uvedl, že odůvodnění zásadní změny ve způsobu budoucího využití stěžovatelových pozemků by mělo obsahovat alespoň podrobné vysvětlení toho, v čem je spatřován veřejný zájem a jakým způsobem tento veřejný zájem legitimně ospravedlňuje konkrétní zásah do individuálních práv stěžovatele.

[39] Ani tato námitka není důvodná. Krajský soud své úvahy o požadavcích kladených na odůvodnění rozhodnutí o námitkách opřel zejména o nález Ústavního soudu ze dne 7. 5. 2013, sp. zn. III. ÚS 1669/11. Na straně 15 napadeného rozsudku dospěl k závěru, že dříve vysoce kladené judikatorní nároky na odůvodnění uvedeného typu rozhodnutí již nemohou nadále obstát: „[v] *souvislosti s tím odkazuje krajský soud zejména na nález Ústavního soudu ze dne 7. 5. 2013, sp. zn. III. ÚS 1669/11, kterým zrušil rozhodnutí Nejvyššího správního soudu právě z toho důvodu, že shledal jeho požadavky vůči zastupitelstvu obce, pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami vlastníka pozemku uplatněnými proti návrhu územního plánu, za přemrštěné. Dle názoru ústavního soudu jsou takové přehnané požadavky výrazem přepjatého formalismu, který ohrožuje funkčnost územního plánování a přispívá k narušení stability systému územního plánování a právních jistot občanů; lze je hodnotit jako nepřípustný zásah do práva na samosprávu (čl. 8 Ústavy).*" (Srov. zejména

již zmíněný nález Ústavního soudu ze dne 7. 5. 2013, sp. zn. III. ÚS 1669/11, usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 1 Ao 2/2010 – 116; dále rozsudek kasačního soudu ze dne 30. 7. 2015, č. j. 8 As 47/2015 – 44, ze dne 24. 11. 2010, č. j. 1 Ao 5/2010 – 169, nebo nedávný rozsudek kasačního soudu ze dne 26. 4. 2017, č. j. 2 As 291/2016 - 43).

[40] S ohledem na citovanou judikaturu Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud nepochybil v míře, kterou přezkoumával odůvodnění změny územního plánu, ani v rámci přezkumu promítnutí rozhodnutí o námitkách stěžovatele do textové části změny územního plánu.

[41] Krajský soud podle stěžovatele opomenul námitku, že zmíněným územním rozhodnutím z roku 2005 jsou dotčeny i pozemky parc. č. X a X v k. ú. Š. M., na kterých byla tímto rozhodnutím povolena stavba dětského lyžařského vleku, jejímuž provedení v rozporu se zákonem brání skutečnost, že se jedná o pozemky podle platného územního plánu ve funkční ploše ZS.2 – zeleň sídelní specifická – nezastavitelné zahrady, ve které stavbu dětského vleku umístit nelze. (Tuto skutečnost považuje stěžovatel za důkaz o tom, že odpůrce v případě dětského vleku výše citované územní rozhodnutí v platném územním plánu evidentně ignoruje, ale ve vztahu k dotčenému pozemku stěžovatele na jeho respektování tak úpěnlivě trvá). Touto skutečností se krajský soud v napadeném rozsudku skutečně nezabýval. Uvedená námitka stěžovatele je tedy důvodná; v souladu s § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. se však kasační soud musel zabývat tím, zda toto pochybení krajského soudu mohlo mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí.

[42] Z obsahu grafické části změny územního plánu (tj. listiny označené jako „N2 B Hlavní výkres – část B“) Nejvyšší správní soud zjistil, že pozemkové parcely č. a nebyly nyní napadenou Změnou č. 1 územního plánu vůbec dotčeny. Rovněž je kasačnímu soudu z jeho úřední činnosti známo, že totožnou námitkou se Nejvyšší správní soud v související věci zabýval již ve svém rozsudku ze dne 26. 4. 2017, č. j. 2 As 291/2016, podle kterého „[p]*rvotní určení funkční plochy těchto posledně zmíněných pozemkových parcel totiž nebylo žádným soudním rozhodnutím zrušeno, pročež odpůrce nebyl nucen k jeho změně a novému odůvodnění, jako tomu bylo v případě pozemkových parcel v lokalitě Zm17/1. Právě až v rámci nutnosti nového zařazení lokality Zm17/1 do některé z funkčních ploch odpůrce prvně přihlédl k (dle jeho názoru dosud platnému) územnímu rozhodnutí. Jistě tak mohl učinit i ohledně parcel č. a, z důvodu výše popsaného však k tomu nebyl nucen. Lze sice konstatovat, že nepřihlédnutí k územnímu rozhodnutí ohledně těchto dvou parcel je v rozporu s ustanovením § 26 stavebního zákona (viz výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2012, č. j. 1 As 107/2012 – 139), nicméně je třeba mít na zřeteli, že toto pochybení bylo založeno již vydáním územního plánu z roku 2011, nikoli vydáním změny územního plánu.*“ (zvýraznění doplněno). Kasační soud neshledal důvody se od těchto závěrů odchýlit. Ačkoliv krajský soud opomenutím této námitky pochybil, s ohledem na výše uvedené se nejednalo o pochybení mající vliv na zákonnost napadeného rozsudku.

[43] Krajský soud podle stěžovatele nepřihlédl ke skutečnosti, že veřejný zájem na zařazení jeho pozemků neplyne z odpůrcem odkazovaného vyhodnocení vlivů na životní prostředí (SEA), ze stanoviska Správy KRNAP ze dne 22. 10. 2014 ani ze stanoviska Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství ze

dne 23. 4. 2015. Z podstaty této stěžovatelem předestřené námitky je ovšem patrné, že spíše než proti nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku stěžovatel brojí proti věcnému posouzení tohoto návrhového bodu krajským soudem.

[44] Krajský soud v napadeném rozsudku vycházel z oddílu F. odůvodnění Změny č. 1 ÚP (Vyhodnocení účelného využití zastavěného území a vyhodnocení potřeby vymezení zastavitelných ploch ploch) a rovněž oddílu G.1 odůvodnění (Komplexní zdůvodnění přijatého řešení – Zastavitelné a přestavbové lokality). K zařazení lokality Zm17/1 do dané funkční plochy je konkrétně v části G. 1 uvedeno: *„Lokalita je mimo zastavěné území, funkční využití nemá vynesením výše uvedeného rozsudku vymezené. Nově je vymezena jako OS.4 -občanská vybavenost sportovního charakteru, lyžařské sjezdové tratě bez možnosti doprovodných staveb. Funkční využití je vymezeno v souladu s územním rozhodnutím č. j.: Výst.R1668/2005, ze dne 4. 7. 2005 (možnost umístění lyžařského vleku a snowtubingu). Návrh funkčního využití plně respektuje požadavky urbanistické koncepce platného územního plánu o nezahušťování území, nezvyšování podílu zastavěných ploch, zachování udržitelné kapacity území a zachování historického charakteru zástavby města (střídání zastavěných a volných ploch) jako ochrany základních stávajících hodnot území.“* (pozn. zvýraznění doplněno NSS).

[45] S ohledem na obsah odůvodnění 1. Změny ÚP je pro vypořádání této námitky klíčové připomenout, že (původní) územní plán města Špindlerův Mlýn již byl v minulosti přezkoumáván ve správním soudnictví. Krajský soud v Hradci Králové zrušil toto opatření obecné povahy, a to mj. v části vztahující se k dotčenému pozemku stěžovatele v nyní projednávané věci. Ve svém rozsudku ze dne 31. 5. 2012, č. j. 30 A 10/2012, krajský soud uvedl, že se odpůrce nevypořádal s námitkami proti návrhu územního plánu, *„a proto je rovněž samostatným důvodem ke zrušení jeho předmětné části územního rozhodnutí skutečnost, že v něm nebyla zohledněna existence rozhodnutí o umístění stavby, vydaného odborem výstavby Městského úřadu Špindlerův Mlýn dne 4. 7. 2005 pod č.j.: Výst.R1668/2005. Jím umístěné stavby, dosud nerealizované, tak mají pro své uskutečnění v daném území nadále zajištěn územním rozhodnutím vymezený prostor (jedná se o stavby dětského vleku, snowtubingu a lyžařského vleku, umístěné zmíněným územním rozhodnutím, případně i o další, dosud nerealizované stavby). Za existence platného územního rozhodnutí však nebylo možno jím vymezené území pro účely v něm uvedené určit v územním plánu k účelu jinému. Takový postup by byl možný pouze za předpokladu, pokud by došlo ke změně či zrušení územního rozhodnutí postupem podle § 94 nového stavebního zákona. O tom však nejsou ve správním spisu žádné informace. Odpůrce tak pochybil i v této zásadní otázce.“* (pozn. zvýraznění doplněno NSS).

[46] Z výše uvedeného je patrné, že se odpůrce v části odůvodnění G. 1 snažil dostát požadavkům citovaného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, tedy stanovit takovou regulaci využití dotčeného území, která nebude bránit realizaci záměru povoleného dříve vydaným územním rozhodnutím. Ani případné ustoupení vlastníků pozemků od realizace takto povoleného záměru nemůže nutit odpůrce k tomu, aby na tomto území povolil i jiné využití, například výstavbu rodinných domů, pokud by to bylo v rozporu s obecně vymezenými požadavky na urbanistickou koncepci územně plánovací dokumentace. Z odůvodnění Změny ÚP č. 1 (str. 23) je přitom zcela zřejmé, že právě tato

hlediska byla důvodem přijatého řešení. Ze všech těchto důvodů shledal Nejvyšší správní soud uvedenou kasační námitku nedůvodnou.

IV. Závěr a náklady řízení

[47] Jak vyplývá z výše uvedeného, z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, jaké skutečnosti soud považoval za rozhodné, soud se vypořádal se všemi návrhovými body, jednotlivě je posoudil a v dostatečném rozsahu zdůvodnil své závěry. S ohledem na nedůvodnost všech stěžovatelových námitek Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[48] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto soud rozhodl ve výroku II. tak, že nemá právo na náhradu nákladů řízení. Odpůrci v tomto řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady běžné administrativní činnosti, proto mu soud ve výroku III. náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. října 2017

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu